

ע"פ 8805/14 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלוני, פלוני, פלוני, פלוני

בבית המשפט העליון

ע"פ 8805/14

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. פלוני
3. פלוני
4. פלוני
5. פלוני

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
ירושלים מיום 18.11.2014 בת"פ 55271-09-11
כשניתן על ידי כבוד השופט א' כהן

בשם המבקש:

עו"ד גלי גלעד; עו"ד ישראל קליין

בשם משיבה 1:

עו"ד נורית הרצמן

החלטה

מונחת לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש של תשע שנות מאסר ופיצויים כוללים בסך של 100,000 ₪, שהושת על המבקש בגזר דין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים בתפ"ח 55271-09-11 (כב' השופט א' כהן).

עמוד 1

1. על פי המתואר בכתב האישום, בשנים 2007-2010 ביצע המבקש, יליד 1962, שורה של עבירות מין בקטינים הגרים בשכונתו. העבירות בוצעו במספר מקרים, וכללו צפיה בסרטים בעלי תוכן מיני, הוראה לקטינים להתפשט ונגיעות באברי המין שלהם. בגין מסכת זו הורשע המבקש בשלוש עבירות של מעשים מגונים בקטינים שטרם מלאו להם 16 שנים, שלא בהסכמתם החופשית; בעבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים; ובעבירה של הדחה בחקירה בדרך של איומים, לפי סעיפים 348(ב) בצירופים סעיפים 345(ב) ו-345(א)(1), 348(א) בצירוף סעיף 345(א)(3) ו-245(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה.

בית המשפט המחוזי גזר את דינו של המבקש והשית עליו את עונש מאסר של תשע שנים, וכן תשלום סכום פיצויים כולל של ₪ 100,000 לארבעת המתלוננים. המבקש הגיש הודעת ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין, ולצידה הוגשה הבקשה הנוכחית, לעיכוב ביצוע עונשו.

2. הסנגור מעלה שלושה רבדים מרכזיים של טענות המצדיקות, לשיטתו, את עיכוב ביצוע העונש. טענתו ברובד הראשון היא כי מדובר במקרה ייחודי, בו ארעו, לכאורה, פגיעות רבות על ידי פוגעים רבים בקטינים רבים. הקטינים והוריהם שוחחו רבות על הפרשות, ועדויות הקטינים אינן חפות מזיהום. במצב כזה, כך נטען, בחינת מהימנות עדויות הילדים בפני חוקרי הילדים אינה יכולה להעשות בכלים הרגילים, כפי שהיה במקרה הנוכחי. רובד שני של טענות עניינו בזיכוי של נאשם אחר בפרשה זו, אשר נאשם על בסיס חלק מעדויות הקטינים שהביאו להרשעת המבקש. טענתו ברובד השלישי נוגעת לקביעות הפרטניות השונות של בית המשפט המחוזי באשר לעדויות הקטינים. בכל אחת מן העדויות, כך נטען, נתגלעו סתירות שונות, אשר לא זכו למשקל הראוי להן. באשר לפיצוי, נטען כי יתכן שלא ניתן יהיה להשיבו למבקש, אם יזכה בערעור.

מנגד, טענה באת-כוח המשיבה בדיון שהתקיים לפני כי לא נפל פגם בקביעות בית משפט קמא בנוגע למהימנות עדויות הקטינים בפני חוקרי הילדים. לטענתה, חרף ההיקף החריג של הפרשה וזיהום העדויות, בית המשפט המחוזי התייחס לעניין זה בהכרעת דינו. לשיטתה, נערך ניתוח מקיף ואינדיבידואלי של כל עדות, ונלקחו בחשבון רק עדויות שמהימנותן גבוהה. באשר לזיכוי של נאשם אחר בפרשה, נטען כי המקרים אינם דומים, וכי הרשעת המבקש מבוססת היטב על חומר הראיות בתיק דנן. לבסוף נטען כי אין הצדקה לעיכוב תשלומי הפיצויים למתלוננים.

3. לאחר שעיינתי בחומר שהוגש ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל. בקשה לעיכוב ביצוע עונשו של מי שהורשע עד להכרעה בערעורו נבחנת על פי המבחנים שנקבעו בהרכב מורחב בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, 277-282 (2000). נקבעו מספר כללים. ראשית, הכלל הוא ביצוע מידי של העונש. ביסוד הכלל עומד האינטרס הציבורי באכיפה אפקטיבית של החוק. פנים שונות לאינטרס זה: הגנה על שלום הציבור ובטחונו, ושמירה על אמון הציבור באמצעות מנגנון האכיפה בפלילים. הגשת ערעור פלילי, כשלעצמה, אינה מביאה לעיכוב ביצוע העונש. יוזכר כי עסקין בנאשם שהורשע ונידון למאסר לאחר בירור המשפט. זאת בניגוד לנאשם אשר רק הוגש נגדו כתב אישום, שמשפטו טרם החל, או למצער הסתיים, אשר נהנה מחזקת החפות. ואולם, פתיחה בהליך של ערעור פלילי עשויה, במקרה המתאים, להוסיף צבעים שונים למערכת השיקולים. המשותף לכל אלה הוא הרצון שלא ליתר את הליך הערעור, תוך בחינת הסיכוי כי המערער ירצה עונש, שיתברר בדיעבד שאינו מוצדק. תוצאה כזו אף היא עלולה לפגוע באמון הציבור במנגנון האכיפה. המתח בין השיקולים שהובאו יבהיר את התוצאה הראויה במקרה הקונקרטי, בו מגיש מערער בקשה לעיכוב ביצוע עד להכרעה בערעור.

בענייננו, דומני כי כוחם המצטבר של שלושה נימוקים מרכזיים מטה את הכף לכיוון קבלת הבקשה. הראשון, טענת הסנגור שהעדויות זוהמו, על רקע היקפם הרחב של המקרים והקשר בין הנפגעים. גם באת-כוח המדינה טענה, בדיון שנערך לפני, כי "אין חולק על כך שמדובר בפרשה ייחודית מבחינת המאפיינים: הן מבחינת טיב הפגיעות, ריבוי פוגעים לגבי ריבוי נפגעים, האוירה שנוצרה וכולי". בית המשפט המחוזי נתן הסבר למהימנות העדויות חרף זיהומן זה, אך עדיין אין להתעלם מכך שטענות הסנגור הן בעלות משקל. השני, נתונים אלה, בין היתר, הובילו לזיכוי נאשם נוסף בפרשה. צודקת באת-כוח המדינה כי נתונים שני התיקים שונים. יחד עם זאת, זהו טיעון שיש לקחת בחשבון במסגרת בקשת העיכוב. שלישי - כוחו של נימוק זה אינו עומד לבדו אלא משתלב עם שני הנימוקים הראשונים. הנימוק הוא שהמעשים נעשו לפני 5-8 שנים, בעוד שהמבקש היה משוחרר בשלוש השנים האחרונות. יש לכך נפקות במסגרת הליך זה.

אינני קובע מסמרות לגבי סיכויי הערעור, אך התמונה הכוללת והמצטברת מצדיקה את נקודת האיזון, לפיה נכון יהיה לעכב את ביצוע המאסר עד להכרעה בערעור במקרה זה. יתכן כי לו רק אחד - או אפילו חלק - מן השיקולים שנמנו היה מתקיים, הייתה תוצאת הבקשה שונה. בהגיעי למסקנה זו, אינני מתעלם מנקודת מבטם של המתלוננים ובני משפחותיהם. ניתן להבין את רצונם בריצוי מידי של העונש. כמו כן שקלתי את חומרת המעשים בהם הורשע המערער, ואת תקופת המאסר הארוכה שנגזרה עליו. ברם, שיקולים אלה, על אף חשיבותם, אינם מכריעים את הכף בכל בקשת עיכוב. סבורני כי בנסיבות העניין, שיקול זה אינו גובר על הנימוקים לטובת קבלת הבקשה שהובאו לעיל.

באשר לעיכוב ביצוע תשלום הפיצויים. מעבר לטענה הכללית שלא ניתן יהיה לקבלם בחזרה, לא תמך את המבקש את דבריו בנתונים. על כן לא עמד הוא בקריטריונים לעניין עיכוב ביצוע פיצוי כספי. מטעם זה אין לקבל גם את בקשה הנוספת שהגיש הסנגור, להורות למרכז לגביית קנסות שלא להעביר את כספי הפיצויים למתלוננים. בשל השוני בין מהות עונש המאסר ומהות עונש הקנס, אין תימה כי הבקשה לעכב את שניהם עשויה להביא לתוצאות שונות בדבר העיכוב.

4. סוף דבר, הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר מתקבלת. עונש המאסר בפועל מעוכב עד להכרעה בערעור, בהתאם לתנאים שנקבעו. המזכירות תקבע תיק זה לשמיעה בפני הרכב עד סוף חודש יולי 2015, או בסמוך לכך. הבקשה לעיכוב ביצוע תשלום הפיצויים למתלוננים נדחית.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ה (15.1.2015).

ש ו פ ט